

chze nam prajicź: wot njeho narosće kralowsti splah, kiž směje czerstwiy nadobny róst. Schěsć je tych łopjenow było, a schěsć lětstotetkow pschińdže, w kotrychž směje tuta schlachta strowy a wješeły kćew, k sbožu cześkeho kraja a luda.“

„A j druha wěščežu: Wón je měł želesne blido. Wot nětka pak směje želesnu pjasć. Teje njech so kóždy ludžipschescźehać hlada, a byrnjež tež w kraju najwjetschi był. Pschetož ta rosbije kóždy nop njeprawdy a spjecziwy rjap a tył. To rošnosčeže po zylm kraju. Ale pschistaježe wschudžom: Pěknny lud so bojecź nima. Sa njón budže kralowa ruka mjehka a milosćiwja, kajkaž je moja ja wschón lud była.“

Wowczi Marczin.

I.

Radwoť mějesche w sasarstu něhdy tjiocy pichotnych kłopzow. Čzi rěkachu Hryhoť, Michal a Marczin. Čzeji so byli a kak so jim do domu rěkali, njemóžu rjez.

Čzi pařychu na wulkich pastwiščežach blisko Bronja krowy. Hromadže šedžo bajachu wo tym, sčto by žadyn rad był, hdyž budže wulki.

Hryhoť sanjeby husto tule pěšnicžku:

Starsti muž bych rady był,
So bych ludži trapicź móhl!

Pěknischi běšche Michal. Pschecziwo tajkemu žadanju wón prajesche: Ludži trapicź a pschescźehacź? Ně, swarnuj to Bóh. Ale jich hladacź a pasć, by mi lubo bylo.

A Marczin? Wón ponižny měnesche: Najebacź tajke blady! Mi by doscź bylo, bych-li nahladny wowczer był. Rad chzyl šwoje štadleško pasć.

A hlaježe: na cžož bě žanemu w mlodošči sčlo, tak so tež kóždemu šta.

Hryhoť mějesche dobru hłowu. Duž jeho do města na schulu dachu. A hdyž bě tu wukhodžil, so do Brahi poda, so by šwětne prawišna wuknył. Čzesćelatomny žedžesche ja tym, kak by so psche wschěch towaršchow do wjercha spral. Teho dla šydasche wo dnjo a w nozy w schuli a w knihach, so bě wschón blědy kaž šydk a šuchi kaž kóscź. Sa to pak doby šebi pola wuczerjow wulku křwalbu.